

La tria per Andreu Loncà

JAZZ TARDOR

Vaig escoltar Afroblue, al Cafè del Teatre una tarda que el guionista més precís no hauria aconseguit: plujosa i freda. Afroblue és un grup de jazz poc típic, poc reconcentrat, poc pretenciosós. Són músics que gaudeixen a l'escenari, que s'esbraven. Tenen un pianista presentador que amolla notes d'humor a la catalana (és a dir, sense gaires mesures profilàctiques). El sentit de les composicions sovint és humidament emotiu; altre vegades és rítmic i explosiu. (Gosen fer versions de Michael Jackson!) El saxo tenor –Xavi Figuerola– s'enrogia lleument quan enfilava els bucles del seu solo; el saxo alt s'apalancava en els moments delicats de la improvisació amb una sensació que s'estalviava molts duros en psicòleg; el pianista –de Figueres, per més senyes, i doncs, dels que van néixer ensenyats– aporrinava el teclat amb

una passió que un psicoanalista argentí hauria fet remuntar a la primera papilla. Sabien commoure, sabien connectar amb el públic, que va acabar de peu. L'emoció, en jazz, pot produir alguna balada delicada –oh, el saxo tenor tocat amb saviesa i finesa!–; pot suscitar algun ritme afrocubà exaltant, pot promoure les més íntimes passions. Pot ritmar la vida. Al capdavant, la música és, entre nosaltres, una forma de felicitat. La música en directe és una felicitat més viva, més sentida, més apegada al nostre temps vital. A vegades, la música de Glenn Miller –l'ample repertori que toca a l'auditori l'orquestra "The Golden" d'Alfarràs– és un record de la felicitat ballada als balls de festa major. "The Golden", dirigida per un trempat director nord-americà que modula les intervencions dels instruments i con-

MÚSICA.

Actuació de la formació lleidatana Afroblue al festival Jazz Tardor.

dueix el grup amb mà sàvia, és el prototipus de certes orquestres elegants dels anys cinquanta i seixanta que animaven les festes dels pobles. És sabut que aquelles festes eren els oasis de felicitat enmig del desert del treball. A l'auditori podríem afirmar que "The Golden", d'Alfarràs, va ser aplaudida per un públic en-

tregat des del primer moment, a aquesta música *vin-tage*. L'orquestra sortí amb un notable alt de la seua actuació. Francament contents els músics –i el soci fundador que gaudia, satisfet, al darrera de la colla– i saludablement feliços els que havíem sentit les melodies de Miller, amb aquella sonoritat tan característica –el clarinet, les trompetes, els saxòfons– i aquell aire de beutat de postguerra. Per fi Amèrica s'havia deslliurat del llast de la gran depressió! És el que volem nosaltres.